

Arrest

nr. 307 082 van 23 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT, loco advocaat D. ANDRIEN, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 3 maart 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 mei 2023 ten aanzien van verzoeker de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze luidt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 13 augustus 1994 geboren in Berdia, Telafar in de provincie Ninewa. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. U ging tot het zesde middelbaar naar school. Omwille van de inval van de Islamitische Staat in uw regio verliet u op 2 augustus

2014 het dorp en ging u samen met uw familie naar Zakho. Jullie verbleven in een huis in aanbouw. Toen IS verdreven was, keerden jullie eind 2016 terug naar het dorp. Jullie woning had schade opgelopen en jullie begonnen aan de renovatie. Zes maanden later kwam Hashed el Shaabi naar de regio. Jullie voelden de spanning wel, maar er waren geen gevechten. U en uw vader werkten als landbouwers. Eind 2017 braken er wel gevechten uit en gingen jullie terug naar Zakho. Jullie vestigden zich in hetzelfde huis. U en uw vader verkochten groenten vanop een kar. De huiseigenaar vroeg jullie het huis te verlaten en uw vader besliste op 5 oktober 2020 het land te verlaten.

U verliet Irak te voet samen met uw ouders en uw twee kleine broertjes. U reisde naar Turkije. In Turkije raakte u gescheiden van uw familie. U moest in één vrachtwagen bij alleenstaande mannen instappen en de rest van uw gezin diende in een vrachtwagen bestemd voor families plaats te nemen. U heeft sindsdien niets meer van uw familie gehoord. U kwam aan in Roemenië waar u op 13 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U reisde verder naar België waar u op 4 januari 2021 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U liet bij aanvang van het persoonlijk onderhoud weten dat u recentelijk met diabetes bent gediagnosticeerd. U verklaarde dat u soms duizelig wordt, dat u vervolgens medicatie moet nemen en even moet rusten. U kreeg de kans toe te lichten wat er diende te gebeuren in geval u een aanval kreeg. Er werd u dan ook gevraagd om onmiddellijk enig ongemak te signaleren indien het zich zou voordoen tijdens het persoonlijk onderhoud zodanig dat er op een gepaste wijze op kan gereageerd worden. U heeft doorheen het persoonlijk onderhoud geen melding gemaakt van duizelingen (CGVS p.2, p.13).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de

schouder van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouder rust (CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U keerde volgens uw verklaringen terug naar het dorp eind 2016. IS was in die periode verdreven uit het dorp, zo verklaarde u. Dit is niet in overeenstemming met de objectieve informatie aanwezig in uw administratief dossier waaruit blijkt dat IS slechts enkele maanden in uw dorp aanwezig was en reeds in december 2014 verdreven werd. U was hier klaarblijkelijk niet van op de hoogte, hetgeen mag verbazen gezien jullie toch liefst zo snel mogelijk terug wilden naar het dorp. Het stadsleven en jullie woning waren immers niet geschikt, zo liet u optekenen (CGVS p.9). Dat u niet weet dat in werkelijkheid IS op dat moment ondertussen al twee jaar weg was uit dit dorp, roept ernstige twijfels op bij uw bewering uit dit dorp afkomstig te zijn en er nadien nog naar te zijn teruggekeerd. Van een inwoner van deze regio die de voortdurende afweging maakt om er al dan niet naar terug te keren, kan verwacht worden dat hij er van op de hoogte is dat de controle van IS over deze gebieden slechts enkele maanden en niet jarenlang duurde.

U haalde verder een vrees aan ten aanzien van de Arabieren uit de omliggende dorpen en verwees eveneens naar de gevechten tussen Hashed el Shaabi en de Peshmerga. In het kleine jaar dat u er zou zijn geweest heeft u geen persoonlijke problemen ondervonden. Ook uw vader kende geen problemen in die periode. U werd gevraagd op basis van wat u uw vrees ten aanzien van de Arabieren baseerde, waarop u stelde dat de Arabieren de Koerden altijd en overal vermoordden. Naast deze veralgemening had u geen ander concreet elementen om uw vrees mee te onderbouwen (CGVS p.11). Jullie zijn uiteindelijk preventief vertrokken omwille van de algemene veiligheidssituatie die eind 2017 verslechterde, zo stelt u (CGVS p.11).

Jullie zouden in de periode na 2017 opnieuw in Zakho zijn gaan wonen en haalt aan dat jullie niet terug konden keren naar jullie beweerde oorspronkelijke woonplaats aangezien u vreest om er door de Arabieren uit de omliggende dorpen of door Hashed el Shaabi vermoord te worden. Dit is een loutere bewering die u evenmin kan staven. Zo heeft u nooit persoonlijke problemen gehad in het dorp (supra). Voorts zouden andere mensen gezegd hebben dat het goed gaat in het dorp. Uw vader geloofde dit echter niet en besloot vanuit Koerdistan het land te verlaten, zo liet u optekenen (CGVS p.12). U werd gevraagd op wat u zich dan baseerde om te concluderen dat de situatie niet verbeterd was, kwam niet verder dan te verwijzen naar het verleden (CGVS p.12). Uit de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt en die verzameld werd door de International Organization for Migration (IOM), blijkt dat er om en bij de 2000 personen terugkeerden naar hun oorspronkelijke woningen, dat er etnisch-sektarische spanning zijn in het dorp maar dat de inwoners geen wraakacties vrezen. De teruggekeerden, ongeveer de helft van de inwoners, schatten de situatie in het dorp als veilig in. Er wordt geen vrees geuit die te maken heeft met gewapende gevechten en er is slechts in beperkte mate een vrees opgetekend gelinkt aan de Islamitische Staat. Op basis van deze informatie kan uw loutere bewering dat u gedood zou worden door de Arabieren van de omliggende dorpen niet weerhouden worden (zie infomap). Bovendien is het toch opmerkelijk dat, hoewel uw vader een dorpsmens was en de situatie in het dorp er volgens de objectieve informatie en de diaspora niet zo slecht aan toe was, besluit om naar Europa te emigreren wanneer hij zelfs niet kan aarden in Zakho. Dit alles roept verdere vraagtekens op.

Het CGVS hecht verder evenmin geloof aan uw verklaring dat u Koerdistan illegaal samen met uw ouders en twee kleine broertjes verlaten zou hebben. In eerste instantie is het toch merkwaardig dat, hoewel jullie financiële situatie niet al te best was, uw vader er in slaagde om enkele duizenden euro's te verzamelen om u, zijn echtgenote en twee kleine kinderen naar Europa te laten smokkelen. Jullie woonden, na jullie vlucht uit het dorp, in Koerdistan in een leegstaand onafgewerkt pand, zo zegt u. U verkocht samen met uw vader groenten vanop een kar. Jullie verdienden niet veel en konden met moeite de eindjes aan elkaar knopen (CGVS p.12). U liet optekenen dat uw vader dit bedrag misschien verzameld had doordat hij als boer werkte, misschien nog wat geld had en misschien nog openstaande schulden had geïnd (CGVS p.12). De

opsomming van deze eventuele mogelijkheden kan niet overtuigen. Het leven als landbouwer brengt bovendien doorgaans geen grote sommen geld op. U verklaarde verder zelf dat het leven in de stad duurder was dan in het dorp (CGVS p.13). Daar jullie van augustus 2014 tot eind 2016 en van eind 2017 tot oktober 2020 in Zakho zouden verbleven hebben (dit is omgerekend om en bij de vijf jaar) en er volgens uw verklaringen in penibele omstandigheden leefden en bovendien het huis in het dorp renoveerden, is het niet geloofwaardig dat uw vader nog ergens geld had staan waarmee hij een illegale reis voor vijf personen naar Europa kan betalen. Dat uw verklaringen omtrent de reis van u en uw familie aan geloofwaardigheid inschiet, wijst dit erop dat u geen klaarheid wenst te scheppen over waar en op welke manier u en uw familie in de jaren voor uw vertrek uit Irak leefden en waar uw familie momenteel verblijft.

Onderweg, in Turkije, zou u gescheiden geraakt zijn van de rest van uw familie. Ook hier missen uw verklaringen overtuigingskracht. Daar jullie toch met vijf personen gingen vertrekken en het alom geweten is dat er tal van zaken mis kunnen lopen op illegale vluchtroutes, is het voor de hand liggen dat er voorzorgsmaatregelen ingebouwd worden om contact met elkaar te kunnen leggen in geval van nood. Dit was klaarblijkelijk niet gebeurd. U had geen enkel nummer van mensen uit Irak preventief genoteerd of gememoriseerd. Ook dat van uw vader kende u niet. Uw vader had nochtans een gsm. U had er niet aan gedacht, zo liet u optekenen (CGVS p.15). U was kwaad en u wilde bij uw ouders blijven. Voorts had de smokkelaar gezegd dat jullie elkaar in Europa zouden terugzien. Hij had niet eens gezegd waar in Europa dit dan zou zijn. Dat jullie dan zelf geen voorzorgsmaatregelen nemen is hoogst ongeloofwaardig (CGVS p.15). Ook dit ondermijnt de verklaringen inzake uw vertrek uit Irak en de huidige verblijfplaats van uw familie.

U verklaarde uw familie te zijn kwijtgeraakt op 12 oktober 2020. U werd gevraagd wat u ondertussen ondernomen heeft om hen terug te vinden. Uw inspanningen blijken evenwel erg beperkt te zijn. U heeft na uw aankomst in België op 27 juli 2021 een keer met uw advocaat gesproken, die contact opnam met uw sociaal assistent (CGVS p.14). Deze laatste zou een organisatie gebeld hebben (u weet niet eens dewelke, hetgeen van een desinteresse getuigt) waartegen u uw verhaal gedaan heeft. Dit heeft geen resultaten opgeleverd en u volgde dit zelf evenmin op (CGVS p.14). Voor de rest heeft u niets doeltreffend ondernomen om uw familie terug te vinden. U hield het op navraag doen bij een aantal Koerden uit Zakho om op basis van een beschrijving van uw familie te weten te komen waar ze zich momenteel bevonden. Voor iemand die daadwerkelijk alle contact met zijn familie verloren heeft, zijn uw pogingen om hen terug te vinden uitermate beperkt. Het medium bij uitstek, sociale media, leverde al evenmin een resultaat op. U had geen facebookaccount maar gebruikt wel Instagram. In het verleden had u mensen teruggevonden uit uw thuisregio. U was echter uw gsm kwijt, zo zegt u, en bijgevolg ook al uw nummers (CGVS p.14). Het heeft echter niet veel voeten in de aarde om een nieuw account aan te maken. U wijzigde vervolgens uw verklaringen en liet optekenen dat u op Instagram niemand gevonden had (CGVS p.14). Nu kan er opgemerkt worden dat sociale media, en zeker facebook, een aantal zoekfuncties heeft waardoor dorpsgenoten en familieleden eenvoudig kunnen opgespoord worden. Moest u daadwerkelijk niet weten waar uw familie zich momenteel bevindt, kan er aangenomen worden dat u meer initiatief zou getoond hebben om hen terug te vinden. Het is in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Doordat u geen zicht biedt over waar uw familie zich nu bevindt, verzaakt u aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Voorts heeft u geen enkel document om uw verzoek mee te staven. Uw vader zou uw identiteitskaart, uw paspoort en al de andere documenten in een zak bijgehouden hebben. Aangezien u, naar eigen zeggen, gescheiden raakte van uw ouders kan u bijgevolg geen documenten voorleggen. U was op het moment van vertrek 26 jaar, wat vragen oproept bij de noodzaak om uw stukken door uw vader te laten bijhouden. U verklaarde dat het document te groot was en u het daarom nooit bij had. Ook uw paspoort was te groot om op zak te hebben en was bijgevolg nog bij uw vader (dvz vraag 11). Het niet kunnen neerleggen van documenten om uw identiteit mee aan te tonen en hiervoor geen geldige verklaring te kunnen aanbrengen, getuigt van een gebrek aan medewerking. Het CGVS hecht immers geen geloof aan de wijze waarop u gescheiden raakte van uw familie die uw documenten in hun bezit zouden hebben. Voorts is het hoogst bedenkelijk dat jullie zich nooit hebben laten registreren als IDP in de periodes dat jullie in Koerdistan verbleven. U verklaarde dat jullie bij aankomst in Zakho door de lokale bevolking geholpen werden. Er waren, volgens uw verklaringen, nog geen internationale organisaties aanwezig. Jullie verbleven in een leegstaand, niet afgewerkt huis. Dit was de reden waarom jullie niet geregistreerd werden (CGVS p.8). Jullie wilden zich wel laten registreren maar er werd jullie gezegd dat het niet meer kon. Dit is allerm minst geloofwaardig. Begin augustus 2014 was nog maar het begin van een massale vluchtelingenstroom naar Koerdistan. Internationale hulporganisaties hebben er alles aan gedaan om mensen te registreren. Dat u, die claimt op 2 augustus 2014 aangekomen te zijn in Koerdistan, niet de toelating zou gekregen hebben om u te registreren, kan allerm minst overtuigen. U stelde dat in de dagen erna de mensen van Sinjar aankwamen. Het CGVS ziet echter allerm minst in waarom dit u en uw familie zou beletten om u te laten registreren. Uw uitleg dat mensen in de stad niet geregistreerd werden maar enkel de mensen uit de kampen, is niet aannemelijk. Op de vraag of u zich bij de Koerdische autoriteiten bent gaan melden, verklaarde u dat ze Koerden zijn net als u. De

Mukhtar zou geweten hebben dat jullie daar waren (CGVS p.9). Als u daadwerkelijk als vluchteling in Zakho verbleven had, kan er van u verwacht worden dat u zich wel had laten registreren of enige begin van tastbaar bewijs kan voorleggen waaruit zou blijken dat uw verklaringen stroken met de realiteit. De vaststelling dat u dit niet kan en dat u geen transparantie biedt over waar uw familie zich momenteel bevindt, doet concluderen dat u verzaakt aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en dat u geen duidelijkheid wil scheppen over de jaren voorafgaand aan uw vertrek en de huidige verblijfplaats van uw familie.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt w. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van februari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,5a65c4334,0.html>). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen

en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uwkomst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij haalt tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker gaat daarbij in op de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, met name wat betreft de aanwezigheid van IS in zijn geboortedorp, zijn illegale vertrek uit Koerdistan en dat van zijn familie, de scheiding van zijn familie en het gebrek aan identiteitsdocumenten, en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Vervolgens gaat hij in op de veiligheidssituatie in zijn oorspronkelijke regio van herkomst, in casu de provincie Ninewa.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken (met consulteerbare weblinks):

- European Parliament resolution of 27 October 2016 on the situation in Northern Iraq/Mosul, 2016/2956(RSP) (stuk 3);
- Reliefweb, “Iraq: Humanitarian Response Plan 2017 (February 2017)”, 28 maart 2017 (stuk 4);
- NYT, “Tal Afar, West of Mosul, Becomes Center of Battle for Influence in Iraq”, 20 oktober 2016 (stuk 5);
- Reuters, “Iraq bombing Islamic State-held Tai Afar ahead of assault: Iraqi military spokesman”, 15 augustus 2017 (stuk 6);
- kopie van de aan het administratief dossier gevoegde landeninformatie (stuk 7);
- COI Focus, “Irak. Veiligheidssituatie”, 26 april 2023 (stuk 8).

3. Nota met opmerkingen

Op 28 juli 2023 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet waarbij zij volhardt in het gelijk van haar beslissing en antwoordt op de argumenten in het verzoekschrift. Zij voegt hierbij de volgende stukken (alsook met verwijzing naar consulteerbare weblinks):

- UNOCHA, *Iraq: Telafar District Reference Map 2020*;

- Human Rights Watch, *Marked With An "X"- Iraqi Kurdish Forces' Destruction of Villages, Homes in Conflict with ISIS*, november 2016.

Onder verwijzing naar consulteerbare weblinks van de COI Focus "*Irak – Veiligheidssituatie*" van 26 april 2023, het EUAA Country of Origin Report "*Iraq: Security situation*" van januari 2022 en de EUAA "*Country Guidance Note: Iraq*" van juni 2022, maakt de verwerende partij tevens een evaluatie van de actuele situatie in Irak, en meer in het bijzonder in Ninewa.

4. Aanvullende nota

Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingen-wet, een aanvullende nota neer samen met een originele bevestiging van zijn domicilieadres in Berdia, gelegen in de provincie Ninewa, alsook een kopie hiervan, en een bijbehorende vertaling.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling

6.1. Verzoeker verklaart dat hij op 13 augustus 1994 is geboren in Berdia (Bardiya), Telafar in de provincie Ninewa, en de Iraakse nationaliteit heeft. Omwille van de inval van de Islamitische Staat (hierna: IS of Daesh) in zijn regio zou hij op 2 augustus 2014 het dorp hebben verlaten en ging hij samen met zijn familie naar Zakho. Toen IS verdreven was, zouden zij volgens verzoeker eind 2016 zijn teruggekeerd naar het dorp. Zes maanden later kwam Hashed el Shaabi naar de regio. Toen er eind 2017 gevechten uitbraken, zouden verzoeker en zijn familie zijn teruggegaan naar Zakho. Omdat verzoekers vader niet kon aarden in Zakho, zou hij op 5 oktober 2020 hebben besloten het land te verlaten.

6.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker de Iraakse nationaliteit bezit, maar dat hij geen geloof hecht aan de voorgehouden eerdere verblijfplaatsen en levensomstandigheden van verzoeker en zijn familie in de jaren voor zijn beweerde vertrek uit Irak alsook de huidige verblijfplaats van zijn familie. De commissaris-generaal oordeelt dat hij omwille van verzoekers gebrekkige medewerking in het ongewisse verkeert over waar en op welke manier hij en zijn familie in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen verzoeker zijn plaatsen van eerder verblijf heeft verlaten. In casu wordt niet betwist dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit Berdia, zoals de verwerende partij ter terechtzitting bevestigt, doch wordt wel vastgesteld verzoeker geen duidelijkheid schept over de jaren voorafgaand aan zijn beweerde vertrek uit Irak en de huidige verblijfplaats van zijn familie, waardoor geen geloof wordt gehecht aan verzoekers opeenvolgende verblijfplaatsen in Irak nadat hij en zijn familie in augustus 2014 het dorp verlieten en naar Zakho zouden zijn gevlucht.

Zijn vrees om bij eventuele terugkeer naar Berdia uit wraak te worden gedood door etnische Arabieren, wordt daarnaast niet concreet aannemelijk gemaakt. Om deze redenen stelt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn nood aan bescherming niet aannemelijk maakt.

6.3. De Raad herinnert eraan dat de medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker inhoudt dat hij, conform artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt en dat hij zijn volledige medewerking verleent aan de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

Het komt verzoeker dus vooreerst toe alle nodige elementen te verschaffen die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop hij zich beroept om over te kunnen gaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van

eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

De bewijslast rust dus in beginsel bij verzoeker zelf, van wie wordt verwacht dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen.

In dit verband wordt beklemtoond dat het bepalen van de werkelijke streek van herkomst en verblijf van belang is wanneer deze regio de plaats is waar een verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke regio van herkomst en verblijf in functie waarvan de vrees voor vervolging zal worden onderzocht. Het is daarom essentieel dat verzoekers zijn herkomst uit de regio, waar hij stelt bij terugkeer te worden blootgesteld aan vervolging dan wel een risico op ernstige schade, aannemelijk maakt.

Van verzoeker mag dus worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over de verschillende verblijf-plaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zijn levensomstandigheden en deze van zijn familie zodat er een duidelijk zicht is op zijn reële herkomst en reële verblijfsituatie.

Deze redelijke verwachting klemt des te meer daar de commissaris-generaal in zijn beslissing op pertinente wijze opmerkt dat het een feit van algemene bekendheid is dat vele Iraakezen binnen Irak zijn verhuisd en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. Hierbij merkt de Raad op dat de geboorteplaats en eerdere verblijfplaatsen in Irak, enerzijds niet steeds noodzakelijk de werkelijke regio van herkomst of de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst vormen, maar anderzijds wel indicatief kunnen zijn bij het bepalen van de regio ten aanzien waarvan het risico dient te worden beoordeeld.

De juridische en materiële situatie van een verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. In het geval van moeilijkheden om een sluitend bewijs voor te leggen, zal een verzoeker, wiens Iraakse nationaliteit niet wordt betwist, zijn werkelijke regio van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn herkomst vormen.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke regio van herkomst voldoende aantoon. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land of deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land of deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens persoonlijk leven en onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker uiteraard minder doorslag-gevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen het persoonlijk leven en de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissing, komt verzoeker geenszins tegemoet aan de op hem rustende plicht tot medewerking.

6.4. De commissaris-generaal oordeelt op uitgebreide en pertinente wijze dat verzoeker middels zijn verklaringen geen duidelijk zicht biedt op de jaren voorafgaand aan zijn beweerde vertrek uit Irak en komst naar België alsook op de huidige verblijfplaats van zijn familie. Deze beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat (i) verzoekers verklaringen met betrekking tot de aanwezigheid van IS in zijn dorp Bardiya (Bardiya) niet overeenkomen met algemene landeninformatie, (ii) verzoeker zijn vrees voor etnische Arabieren in Bardiya niet kan concretiseren en zijn schets van de situatie aldaar in de periode vanaf 2017 niet overeenstemt met de beschikbare informatie, (iii) verzoekers verklaringen aangaande zijn vlucht uit Irak en die van zijn familie alsook het verlies van contact onderweg niet aannemelijk voorkomen, (iv) verzoeker geen enkel document ter staving van zijn verklaringen bijbrengt en (v) verzoekers verklaringen omtrent het registreren als intern ontheemde (IDP) in de provincie Zakho niet aannemelijk zijn.

In de bestreden beslissing wordt op zeer omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers verklaringen, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6.5. Vooreerst wordt herhaald dat in deze stand van zaken niet wordt betwist dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is van het dorp Bardiya in de provincie Ninewa, zoals de verwerende partij ter terechtzitting ook aangeeft. Wel wordt geen geloof gehecht aan verzoekers opeenvolgende verblijfplaatsen in Irak nadat hij en zijn familie in augustus 2014 het dorp verlieten en naar Zakho zouden zijn gevlucht.

Verzoeker verklaarde immers op het CGVS eind 2016 te zijn teruggekeerd naar het dorp omdat IS toen verdreven was uit het dorp (NPO, p. 9). Dit strookt volgens de commissaris-generaal niet met de objectieve landeninformatie in het dossier waaruit blijkt dat IS slechts enkele maanden aanwezig was in het dorp en reeds in december 2014 werd verdreven. Dat verzoeker niet weet dat IS al twee jaar weg was uit het dorp, doet ernstig twifelen aan zijn bewering dat hij uit dit dorp afkomstig is en er nadien nog is naar teruggekeerd.

In deze geeft verzoeker vooreerst aan dat hij zich heeft vergist toen hij verklaarde dat IS het dorp in 2016 heeft verlaten en verduidelijkt dat zijn familie in 2016 naar het dorp was teruggekeerd omdat Daesh was vertrokken. Hij licht toe dat hij niet in staat was om veel details te geven in zijn eerste interview, dit is zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Verder stelt verzoeker dat het onmogelijk is om een exacte datum voor het vertrek van Daesh te geven nu IS in 2016 misschien niet langer de volledige controle over het dorp had, maar er wel nog steeds veel Daesh-leden aanwezig waren in de regio. Hij citeert landeninformatie waaruit blijkt dat Daesh-leden tot 2016 nog steeds aanwezig waren in Ninewa en Tel Afar.

Verzoeker kan in zijn betoog allerminst worden gevolgd.

Bij de DVZ liet verzoeker duidelijk optekenen: *“Eind 2016 werd ons dorp bevrijd van Daesh”* (CGVS vragenlijst, 3.5). Zoals de verwerende partij terecht bemerkt in haar nota met opmerkingen, betreft het hier geen detail dat verzoeker niet zou hebben kunnen vertellen, maar een verklaring die verzoeker wél heeft afgelegd en die werd genoteerd.

Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Hij werd bovendien bijgestaan door een tolk die het Badini machtig is en maakte geen gewag van enig tolk- of taalprobleem. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Badini aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 3). Tevens gaf verzoeker bij aanvang van het onderhoud op het CGVS niet aan dat er ter zake fouten waren gemaakt (NPO, p. 3). De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ hieromtrent fouten zou bevatten, kan dus worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet.

Voorts lijkt verzoeker eraan voorbij te gaan dat hij niet enkel voor de DVZ, maar ook voor het CGVS verklaarde dat IS tot eind 2016 in zijn dorp aanwezig was: *“ze waren verdreven uit het dorp eind 2016”* (NPO, p. 9). Verzoekers argument als zou hij niet in staat geweest zijn om veel details te vertellen tijdens zijn “eerste interview” is dan ook geen dienstig argument.

Verder wordt benadrukt dat verzoeker ten overstaan van het CGVS, toen hem werd gevraagd tot wanneer IS in zijn dorp aanwezig was, niet heeft aangegeven dat hij hier geen accuraat antwoord op kon bieden, maar zonder enige twijfel aangaf dat dit tot eind 2016 was (NPO, p. 9: *“Tot wanneer is IS in uw dorp geweest? Tot eind 2016 Na 2016 zijn we teruggekeerd naar het dorp, ze waren verdreven uit het dorp eind 2016.”*). Zijn verwijzing naar de aanwezigheid van IS in de ruimere regio rond Berdia is dan ook niet meer dan een poging van verzoeker om alsnog zijn verklaringen verenigbaar te laten lijken met objectieve landeninformatie. Verzoekers poging tot het bijsturen van tegenstrijdigheden door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen.

De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde en gevoegde landeninformatie (stukken 3-6) is niet van dien aard dat deze kan aantonen dat IS in 2016 nog steeds in Berdia en omliggende dorpen aanwezig was daar er enkel in algemene zin wordt gesproken over het district of de stad Tel Afar.

Uit de kaart gevoegd aan de nota met opmerkingen van verwerende partij blijkt immers dat het district Tel Afar uitgestrekt is (bijlage 1). De verwerende partij duidt hierbij terdege aan dat Berdia in het noordoosten ligt, in het subdistrict Zummar, nabij de noordelijke punt van het stuwmeer van de Mosul-dam, terwijl de stad Tel Afar tientallen kilometers zuidelijker ligt. Een aanwezigheid van IS in en rond de stad Tel Afar betekent bijgevolg niet zonder meer dat dit ook opgaat voor de regio rond Berdia.

Verwerende partij brengt ook nog bijkomende informatie bij van een gereputeerde bron, Human Rights Watch, waaruit blijkt dat de Peshmerga Berdia en andere omliggende plaatsen, met name Sheikhan, Hamad Agha en Barzan, reeds eind augustus 2014 op IS heroverden (bijlage 2: Human Rights Watch, *“Marked With An ‘X’- Iraqi Kurdish Forces’ Destruction of Villages, Homes in Conflict with ISIS”*, november 2016, p. 5). Zij verduidelijkt in haar nota met opmerkingen ook dat de informatie opgenomen in het administratief dossier afkomstig is uit de *“Integrated Location Assessment VII”*, te vinden in de *“Displacement Tracking Matrix”* van de missie in Irak van de IOM (<https://iraqdtm.iom.int/>). De opmerking in het verzoekschrift dat er slechts één bron voorhanden is die overigens niet identificeerbaar is, is bijgevolg niet langer dienstig.

Bovendien komen ook verzoekers gewijzigde verklaringen geenszins overtuigend over, zoals verwerende partij terdege bemerkt in haar nota met opmerkingen. Immers, in het verzoekschrift (blz. 7) wordt gesteld dat verzoeker en zijn familie terugkeerden naar Berdia in 2016 *“toen de situatie zich stabiliseerde”*. Echter, tegelijkertijd stelt verzoeker (verzoekschrift, blz. 4) dat in 2016 er nog steeds veel IS-leden aanwezig waren in de regio. Beide stellingen zijn bezwaarlijk met elkaar te verzoenen. Indien er in 2016 werkelijk nog een aanzienlijke IS-aanwezigheid was in de regio rond Berdia, stelt de Raad zich samen met verwerende partij de vraag waarom verzoeker en zijn familie, als etnische Koerden, het op dat moment wel veilig genoeg vonden om terug te keren.

6.6. Wat betreft hun vertrek uit Irak, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat het logisch is dat zijn vader genoeg geld had gespaard om *“het begin van de reis”* te financieren, dat zijn vader al enkele jaren spaarde sinds de komst van Daesh naar de regio, dat hij geld had opgeëist dat hem nog verschuldigd was; en dat de mensen van het dorp hen hadden geholpen om te vertrekken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat uitschijnen dat zijn vader al geld had gespaard sinds de komst van Daesh naar de regio (i.e. sinds 2014), kan zulks niet worden afgeleid uit verzoekers verklaringen bij het CGVS. Verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen terecht aan dat nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat zijn vader al sinds hun eerste vertrek uit Berdia het plan had opgevat om Irak te verlaten. Integendeel, luidens verzoekers eigen verklaringen wilde het gezin na de vlucht in 2014 terugkeren naar Berdia vanuit Zakho omdat ze *“geen stadsmensen”* zijn en het leven in Zakho *“niet goed”* was (NPO, p. 9). Daar verzoeker en zijn familie ongeveer vijf jaar in Zakho zouden hebben verbleven, er volgens zijn verklaringen in penibele omstandigheden leefden en bovendien het huis in het dorp renoverden, is het niet geloofwaardig dat zijn vader nog ergens geld had staan waarmee hij een illegale reis voor vijf personen naar Europa kon betalen.

Waar verzoeker voorts in het verzoekschrift met zekerheid lijkt te stellen dat zijn vader schulden had geïnd, was dit voor het CGVS nog slechts een hypothese van verzoeker, die toen aangaf niet te weten hoe zijn vader de reis had gefinancierd (NPO, p.12-13). Ten slotte gaf verzoeker bij het CGVS aan dat de lokale bewoners over wie hij sprak de familie hadden geholpen om zich te vestigen als vluchteling in Zakho, niet om de reis uit Irak te financieren (NPO, p. 8-9, 13).

6.7. Verzoeker slaagt er, met zijn kritiek als zou de commissaris-generaal subjectief zijn tewerk gegaan, voorts niet in de motivering met betrekking tot het gescheiden raken van zijn familie in een ander daglicht te stellen.

De bewering dat verzoeker niet zou hebben stilgestaan bij de mogelijkheid dat het gezin niet de hele reis samen zou blijven, kan niet overtuigen. Een reis waarbij men op illegale wijze en te voet Turkije tracht te bereiken, is immers een onderneming waaraan talrijke voorzienbare risico's verbonden zijn waarbij redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker en zijn familie hiervan op de hoogte waren en rekening mee hielden. Verzoeker bemerkt in zijn verzoekschrift dat het voor hen onmogelijk was om af te spreken

waar ze elkaar konden ontmoeten omdat ze de rest van de weg niet kenden, maar gaat eraan voorbij dat indien hij het gsm-nummer van zijn vader had genoteerd of gememoriseerd, hij op die manier gemakkelijk in contact kon blijven. De vaststelling dat verzoeker geen minimale maatregelen heeft getroffen om met elkaar in contact te blijven in het geval men gescheiden zou raken, is niet geloofwaardig en ondermijnt zijn verklaringen inzake het vertrek uit Irak en de huidige verblijfsplaats van zijn familie. Het loutere feit dat verzoeker steeds consistent was waar hij verklaarde dat hij zijn ouders had verloren op weg naar Turkije, doet hier geen afbreuk aan.

Daarnaast bemerkt de commissaris-generaal terdege dat verzoeker uiterst beperkte inspanningen heeft geleverd om zijn familie terug te vinden: *“U heeft na uw aankomst in België op 27 juli 2021 een keer met uw advocaat gesproken, die contact opnam met uw sociaal assistent (CGVS p.14). Deze laatste zou een organisatie gebeld hebben (u weet niet eens dewelke, hetgeen van een desinteresse getuigt) waartegen u uw verhaal gedaan heeft. Dit heeft geen resultaten opgeleverd en u volgde dit zelf evenmin op (CGVS p.14). Voor de rest heeft u niets doeltreffend ondernomen om uw familie terug te vinden. U hield het op navraag doen bij een aantal Koerden uit Zakho om op basis van een beschrijving van uw familie te weten te komen waar ze zich momenteel bevonden. Voor iemand die daadwerkelijk alle contact met zijn familie verloren heeft, zijn uw pogingen om hen terug te vinden uitermate beperkt. Het medium bij uitstek, sociale media, leverde al evenmin een resultaat op. U had geen facebookaccount maar gebruikt wel Instagram. In het verleden had u mensen teruggevonden uit uw thuisregio. U was echter uw gsm kwijt, zo zegt u, en bijgevolg ook al uw nummers (CGVS p.14). Het heeft echter niet veel voeten in de aarde om een nieuw account aan te maken. U wijzigde vervolgens uw verklaringen en liet optekenen dat u op Instagram niemand gevonden had (CGVS p.14). Nu kan er opgemerkt worden dat sociale media, en zeker facebook, een aantal zoekfuncties heeft waardoor dorpsgenoten en familieleden eenvoudig kunnen opgespoord worden. Moest u daadwerkelijk niet weten waar uw familie zich momenteel bevindt, kan er aangenomen worden dat u meer initiatief zou getoond hebben om hen terug te vinden.”*

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, slaagt hij er niet in hier anders over te doen denken. Verzoeker weet evenmin te overtuigen waar hij stelt niet op de hoogte te zijn van de mogelijkheden om mensen via facebook terug te vinden omdat hij geen facebookaccount heeft. Gezien verzoeker wel een Instagramaccount had waarmee hij in het verleden mensen had teruggevonden uit zijn thuisregio, kan hij zich niet wentelen in onwetendheid wat betreft de zoekfuncties op facebook en mag redelijkerwijs worden aangenomen dat hij ook via facebook, het sociale medium bij uitstek, zou hebben getracht zijn familie terug te vinden.

6.8. Door voorts louter te stellen dat hij aangaande het gebrek aan identiteitsdocumenten gedurende zijn gehele asielprocedure identieke verklaringen heeft afgelegd, neemt hij niet weg dat deze – identieke – verklaringen niet aannemelijk zijn bevonden. Het is immers niet geloofwaardig dat verzoeker die op het moment van vertrek 26 jaar was, zijn identiteitsdocumenten door zijn vader liet bijhouden omdat deze te groot waren om op zak te hebben (NPO, p. 13). Daarbij is hierboven ook gebleken dat de wijze waarop verzoeker gescheiden raakte van zijn familieleden, die zijn documenten in hun bezit zou hebben, evenzeer ongeloofwaardig is.

De Raad herinnert eraan dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure. Ook al wordt zijn nationaliteit niet betwist, moet verzoeker de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voorleggen. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

Verzoeker legt ter terechtzitting een document neer ter bevestiging van zijn domicilieadres in Berdia, wat evenwel geen identiteitsdocument betreft. Voorts kan hieraan slechts een beperkte bewijswaarde worden gehecht. De foto en de stempel zijn immers duidelijk ingescand waardoor het document niet authentiek overkomt. Verder bevat het een oude foto (het attest dateert immers van 11 januari 2012) waarvan niet kan worden vastgesteld dat deze daadwerkelijk van verzoeker is.

Los daarvan kan uit het document hoogstens blijken dat verzoeker op datum van 11 januari 2012 in Berdia gedomicilieerd was. Deze domiciliebevestiging kan zijn verblijf in dit dorp na deze datum niet bevestigen, noch kan deze zijn voorgehouden terugkeer naar Berdia van eind 2016 tot eind 2017 bevestigen. Waar ter terechtzitting de advocaat van verzoeker aangeeft dat het gsm nummer van het dorps hoofd op de achterkant van dit document is neergeschreven, wordt benadrukt dat het niet de taak van de verwerende partij noch de Raad is om de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen en desgevallend het dorps hoofd te contacteren, zoals verzoeker lijkt te suggereren. De Raad ziet niet in waarom verzoeker, die er blijkbaar in slaagde om het dorps hoofd via sociale media te contacteren zoals hij ter terechtzitting verklaart, geen document zou kunnen bekomen dat zijn voorgehouden terugkeer van eind 2016 tot eind 2017 naar Berdia bevestigt. Zoals eerder vermeld wordt niet betwist dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit Berdia, doch wordt wel vastgesteld verzoeker geen duidelijkheid schept over de jaren voorafgaand aan zijn beweerde vertrek uit Irak en de huidige verblijfplaats van zijn familie, waardoor geen geloof wordt gehecht aan verzoekers opeenvolgende verblijfsplaatsen in Irak nadat hij en zijn familie in augustus 2014 het dorp verlieten en naar Zakho zouden zijn gevlucht.

Verder kan verzoeker overigens geen tastbaar bewijs voorleggen dat hij daadwerkelijk van augustus 2014 tot eind 2016 en van eind 2017 tot oktober 2020 als vluchteling in Zakho heeft verbleven. De verklaring dat hij zich nooit heeft laten registreren als IDP wordt niet aangenomen. De commissaris-generaal bemerkt hierover terecht: *“U verklaarde dat jullie bij aankomst in Zakho door de lokale bevolking geholpen werden. Er waren, volgens uw verklaringen, nog geen internationale organisaties aanwezig. Jullie verbleven in een leegstaand, niet afgewerkt huis. Dit was de reden waarom jullie niet geregistreerd werden (CGVS p.8). Jullie wilden zich wel laten registreren maar er werd jullie gezegd dat het niet meer kon. Dit is allerm minst geloofwaardig. Begin augustus 2014 was nog maar het begin van een massale vluchtelingenstroom naar Koerdistan. Internationale hulporganisaties hebben er alles aan gedaan om mensen te registreren. Dat u, die claimt op 2 augustus 2014 aangekomen te zijn in Koerdistan, niet de toelating zou gekregen hebben om u te registreren, kan allerm minst overtuigen. U stelde dat in de dagen erna de mensen van Sinjar aankwamen. Het CGVS ziet echter allerm minst in waarom dit u en uw familie zou beletten om u te laten registreren. Uw uitleg dat mensen in de stad niet geregistreerd werden maar enkel de mensen uit de kampen, is niet aannemelijk. Op de vraag of u zich bij de Koerdische autoriteiten bent gaan melden, verklaarde u dat ze Koerden zijn net als u. De Mukhtar zou geweten hebben dat jullie daar waren (CGVS p.9). Als u daadwerkelijk als vluchteling in Zakho verbleven had, kan er van u verwacht worden dat u zich wel had laten registreren of enige begin van tastbaar bewijs kan voorleggen waaruit zou blijken dat uw verklaringen stroken met de realiteit.”*

Verzoeker repliceert dat het CGVS geen informatie geeft over de registratie van vluchtelingen in Zakho om te onderzoeken onder welke omstandigheden deze plaatsvond en welk percentage van de mensen kon worden geregistreerd. Hij brengt echter zelf geen objectieve informatie bij die voormelde bevindingen van de commissaris-generaal ook maar enigszins in een ander daglicht zou kunnen stellen. Verder beperkt verzoeker zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gedane bevindingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer is en waarmee verzoeker er dus niet in slaagt voorgaande motieven te ontkrachten. Verzoeker slaagt er nog steeds niet in enig tastbaar bewijs voor te leggen van zijn beweerde verblijf in Zakho van augustus 2014 tot eind 2016 en van eind 2017 tot oktober 2020.

6.9. Het geheel aan documenten, verklaringen en objectieve landeninformatie in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen duidelijkheid schept over de jaren voorafgaand aan zijn beweerde vertrek uit Irak en de huidige verblijfplaats van zijn familie.

De motieven van de bestreden beslissing worden bijgetreden en door de Raad integraal overgenomen als de zijne.

De Raad herhaalt dat het de commissaris-generaal noch hemzelf toekomt om te speculeren over verzoekers verblijfplaatsen binnen en buiten Irak. De commissaris-generaal noch de Raad moeten verder bewijzen dat verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Het is daarentegen verzoekers taak om zijn beschermingsverzoek te staven aan de hand van geloofwaardige verklaringen en/of documenten over zijn *“achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf (...), reisroutes, (...),”* wat hij nalaat te doen.

De commissaris-generaal besluit terecht dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek. Verzoeker maakt niet duidelijk waar en onder welke omstandigheden hij in de jaren vóór zijn beweerde vertrek uit Irak werkelijk heeft verbleven en biedt geen correct zicht op de huidige situatie van zijn familie waardoor hij evenmin de door hem aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. De Raad verkeert bijgevolg in het ongewisse over waar verzoeker in de jaren voorafgaand aan zijn beweerde vertrek uit Irak en komst naar België leefde en onder welke omstandigheden.

6.10. Verder stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn vrees om bij een eventuele terugkeer naar Berdia uit wraak te worden gedood door etnische Arabieren, niet concreet aannemelijk weet te maken.

Zo heeft verzoeker nooit persoonlijke problemen gehad in het dorp. De commissaris-generaal stelt terdege: *“In het kleine jaar dat u er zou zijn geweest heeft u geen persoonlijke problemen ondervonden. Ook uw vader kende geen problemen in die periode. U werd gevraagd op basis van wat u uw vrees ten aanzien van de Arabieren baseerde, waarop u stelde dat de Arabieren de Koerden altijd en overal vermoordden. Naast deze veralgemening had u geen ander concreet elementen om uw vrees mee te onderbouwen (CGVS p.11). Jullie zijn uiteindelijk preventief vertrokken omwille van de algemene veiligheidssituatie die eind 2017 verslechterde, zo stelt u (CGVS p.11).”*

Voorts zouden andere mensen gezegd hebben dat het goed gaat in het dorp (NPO, p. 12). Uit de objectieve informatie opgenomen in het administratief dossier (afkomstig uit de Integrated Location Assessment VII die werd verzameld door de International Organization for Migration (IOM); AD CGVS, map 6), blijkt ook dat er om en bij de 2000 personen terugkeerden naar hun oorspronkelijke woningen, dat er etnisch-sektarische

spanningen zijn in het dorp maar dat de inwoners geen wraakacties vrezen. De teruggekeerden, ongeveer de helft van de inwoners, schatten de situatie in het dorp als veilig in. Er wordt geen vrees geuit die te maken heeft met gewapende gevechten en er is slechts in beperkte mate een vrees opgetekend gelinkt aan de Islamitische Staat.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet aannemelijk maken dat hij in geval van terugkeer naar Berdia zou worden gedood door de Arabieren uit de omliggende dorpen.

6.11. Waar verzoeker ter terechtzitting aangeeft dat hij al drie jaar in België is en altijd heeft gewerkt, benadrukt de Raad dat dit element op zich geen verband houdt met de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België maakt verzoeker verder geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden “verwesterd” is, in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin brengt verzoeker hiermee elementen bij waaruit blijkt en toont evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als “verwesterd” zou riskeren te worden gepercipieerd en geïsoleerd. Verder blijkt uit niets dat verzoeker bij een terugkeer naar Irak werkelijk problemen zal kennen omwille van zijn vertrek uit dit land. Hij toont niet aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Irak niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Hij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij in Irak anders gepercipieerd en geïsoleerd zal worden noch toont hij aan dat zijn verblijf in België voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Irak niet zou kunnen opbouwen en aldaar niet zou kunnen aarden. Evenmin toont hij aan dat hij om deze reden riskeert te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd.

6.12. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6.13. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op het aangevoerde vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

6.14. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de objectieve landeninformatie komt daarbij duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn.

In het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan verzoeker bijgevolg niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit of zijn regio van herkomst.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, moet immers rekening worden gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EUAA, “*Qualification for International Protection Judicial analysis, second edition*”, p. 218-219).

De Raad herhaalt dat, gelet op artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal mag verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit(en), identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en “*land(en) en plaats(en) van eerder verblijf*” voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de landen en plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren “*recent en rechtstreeks*” uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat zijn daadwerkelijke regio van bestemming kan worden bepaald.

De Raad herhaalt dat verzoeker middels zijn verklaringen en documenten zijn voorgehouden eerdere verblijfplaatsen in de jaren voor zijn beweerde vertrek uit Irak en komst naar België alsook de huidige

verblijfplaats van zijn familie voor zijn komst naar België niet aantoont. Door zijn gebrekkige medewerking blijft de Raad in het ongewisse over waar verzoeker in de jaren voorafgaand aan zijn beweerde vertrek uit Irak en komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn plaatsen van eerder verblijf heeft verlaten. Hij biedt geen zicht op zijn eerdere verblijfplaatsen voor zijn beweerde vertrek uit Irak, zodat de Raad in het ongewisse is over verzoekers daadwerkelijke bestemming bij terugkeer naar Irak.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Irak geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van bestemming in dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt.

Los daarvan kan wel worden aangenomen dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit Tel Afar gelegen in de provincie Ninewa, zoals hij zelf aanvoert in zijn verzoekschrift.

In haar nota met opmerkingen maakt verwerende partij een evaluatie van de actuele situatie in Irak, en meer in het bijzonder van de provincie Ninewa. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen IS. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op IS af. Het door IS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert IS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is IS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan IS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiietische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige IS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiietische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde onttaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, onder de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen

typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar de verzoeker afkomstig is.

De provincie Ninewa is ondanks een soennitisch Arabische meerderheid één van de meest etnisch diverse provincies van Irak. De controle van de provincie is verdeeld over verschillende actoren en komt niet overeen met de officiële grenzen. Formeel valt de provincie onder het gezag van de Centraal-Iraakse overheid. De districten Akre en Sheikhan worden echter door de Kurdistan Regional Government (KRG) gecontroleerd, deze laatste oefent eveneens de facto controle uit over delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdanyah. Naast De Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de PMF, de Yekîneyên Berxwedana Sengalê (YBS/ de Yezidi militie voor de verdediging van Sinjar) en de Koerdische peshmerga zijn ook tal van andere lokale, al dan niet onafhankelijk opererende, milities actief die vaak slechts kleine delen van een gebied controleren. In oktober 2020 hebben de overheid van centraal Irak en de KRG een overeenkomst gesloten over een gemeenschappelijk bestuur van het district Sinjar. Het "Sinjar Agreement" heeft als doel het vacuüm op vlak van veiligheid en administratie dat was ontstaan in de nasleep van de heerschappij van IS op te vullen, gewapende groepen (zoals de PKK en PMF) op te roepen de regio te verlaten, en de terugkeer van de Yezidi-bevolking te bevorderen. Het akkoord werd tot nog toe slechts gedeeltelijk geïmplementeerd en wordt afgewezen door de groepen die het gebied de facto controleren, met name de PMF en de YBS. De situatie in het district Sinjar blijft bijgevolg gespannen, het bestuurlijke en veiligheidsvacuüm houdt aan, en de milities van de PMF ontwikkelden zich tot een economisch en politiek machtsblok. Er is voorts een aanzienlijke fragmentatie onder de aanwezige veiligheidsactoren.

In de hele provincie Ninewa vinden veiligheidsincidenten plaats. In de periode van januari 2022 tot februari 2023 lag het totaal aantal veiligheidsincidenten waarbij burgerslachtoffers viel, laag. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het gros van de dodelijke slachtoffers die bij veiligheidsincidenten in de provincie valt, tot de strijdende partijen behoort en dat het aandeel burgerslachtoffers beperkt is. Het merendeel hiervan kwam om het leven bij gerichte moorden en ontploffingen van oude munitie of improvised explosive devices (IED's).

IS is nog steeds aanwezig in de provincie en gebruikt deze als hun logistieke centrum. De organisatie opereert hoofdzakelijk vanuit rurale gebieden waar de verschillende veiligheidsactoren weinig of geen invloed hebben. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van IS, waren er militaire grondoperaties door de PMF en ISF tegen IS, maar ook aanvallen van de terroristische organisatie op de ISF, de PMF en op burgers. Begin 2022 begon de Iraakse overheid met de bouw van een betonnen muur tussen het district Sinjar en Syrië om de infiltratie van IS-strijders tegen te gaan.

De Turkse luchtmacht voert aanvallen uit op stellingen van de Koerdische PKK en de aan hen gelieerde YBS in het district Sinjar en in het noordoosten van Ninewa dat onder de controle van de KRG staat. Naar aanleiding van de luchtaanvallen van de Turkse strijdkrachten, stationeerden de PMF meer troepen in het district Sinjar. Uit de beschikbare informatie blijkt dat bij deze luchtaanvallen een beperkt aantal burgerslachtoffers valt.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 nog 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden reeds terug naar hun regio van oorsprong. Na Erbil is Ninewa de provincie waar het meeste IDP's verblijven, om en bij de 250.000 personen. De terugkeerratio voor de provincie Ninewa bedraagt momenteel 75%, wat overeenkomt met 1.9 miljoen personen. Er zijn echter nog 665.253 personen afkomstig uit Ninewa ontheemd, wat veruit het grootste aantal is over al de Iraakse provincies heen. De terugkeerratio varieert per district. Naast stabiele relocatie elders zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst; een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling; het gebrek aan verzoeningsinitiatieven die potentiële wraakacties dienen op te vangen; en het ontbreken van de nodige documenten worden onder meer aangehaald als obstakels voor terugkeer.

In de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) wordt aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Na een grondige analyse van de beschikbare informatie komt de Commissaris-generaal tot de conclusie dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Ninewa, sinds

de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EUAA *Country Guidance Note* over Irak van juni 2022 (p. 212), waarnaar verzoeker zelf verwijst in zijn verzoekschrift.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde en gevoegde landeninformatie (stukken 7-9) ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa is gesteund. De luchtaanvallen die worden uitgevoerd door de Iraakse en Turkse luchtmacht, waarop verzoeker wijst, werden voorts reeds meegenomen in de beoordeling. Door louter te wijzen op dezelfde informatie waarop verwerende partij steunt, toont verzoeker niet aan dat de appreciatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa niet correct of redelijk zou zijn.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat het willekeurig geweld aldaar een hoog niveau bereikt, zodat er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in de lijn van de EUAA *Country Guidance Note* over Irak (p. 212).

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker toont echter geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan. Door louter aan te geven dat er net diabetes bij hem werd vastgesteld, hetgeen overigens niet gestaafd wordt met een medisch attest, wordt niet op gefundeerde, objectieve wijze aangetoond dat er bij verzoeker sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid, dat hij omwille hiervan niet in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten of dat er sprake is van een verminderde mobiliteit, dat zijn gezondheid dermate precair is of zodanig is beschadigd dat hij over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen dan wel zich aan de risico's van het willekeurig geweld te onttrekken of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen of dat dit het risico op willekeurig geweld aanzienlijk zou vergroten noch dat zijn diabetes tot een dermate verhoogd risico op willekeurig geweld leidt dat hij subsidiaire bescherming behoeft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift wordt op geen enkele wijze in concreto toegelicht hoe verzoekers diabetes een persoonlijke omstandigheid betreft die maakt dat dit voor hem tot een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het aanwezige willekeurig geweld zou leiden. Louter poneren dat hij omwille van zijn diabetes, die het weze herhaald niet medisch wordt gestaafd, “veel kwetsbaarder” is voor willekeurig geweld zonder verdere uitleg, volstaat geenszins, te meer het willekeurig geweld in Ninewa geen hoog niveau bereikt.

6.15. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, bijgevolg evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES